

Sinkovics Imre utolsó levele. Egy igazi óriás megindító szavai - igazak, szépek. Ez volt az Ő végső üzenete.

[Őseink Hagyatékai, Örökségünk](#)

[július 15., 16:30](#) ·

Egy hetven esztendősn vén diák az óbudai Árpád Gimnáziumból kéri türelmeteket néhány mondat erejéig. Legelőbb is, sohasem felejtsetek el iskolátok névadójának, Kőrösi Csoma Sándornak élete példáját. No nem kell ezért világotatózókká válnotok, hogy a magyarság eredetét, őshazáját felkutassátok. Akad felfedezni, megőrizni való e 75 esztendeje Csonka Hazában is! (Elég ha Csoma Sándor szülőfalujára, a háromszéki Kőrösre gondolunk.) Nem kell elzarándokolni a távoli Dardzsiling régi angol temetőjébe sem, ahol végre megpihen „...egy szegény, árva magyar pénz és taps nélkül! Ki nemzetének bölcsejét kereste és a maga sírját találta itt - de halhatatlanságát is!”, miként sírfeliratán olvasható. Élete példáját kutassátok s kövessétek! Önfegyelmét és szorgalmát, keresztény hitét és edzett testét, puritán életvitelét, hatalmas műveltségét! S mindezeket a Haza és Emberiség szolgálatába állítva!

Ez a mai harsogó-csápoló-idegrángásos, lélektelen „fogyasztói társadalom”, diszkóival, hamburgerjeivel, drogos-alkoholos tömeghisztériájával, mint a hínár hús le a tartalmatlan, csenevész élet mocsarába! Az így elsatnyult testben, milyen lélek lakozhat? Márpedig Magyarországnak testben és lélekben is erős, egészséges, keresztény Ifjúságra és Családokra van szüksége, ha fenn akarunk maradni a jövő századokban, évezredekben! De feladat vár Rátok a nyelvápolás terén is. Nem a tibeti nyelvtan s szótár elkészítése, csupán Édesanyátok nyelvének tisztán tartása, megőrzése, hogy szeplőtlen gazdagságában adhassátok tovább gyermekeiteknek, unokáitoknak! Mert ez az egyik, tán legerősebb kapocs, mely összeköt Valamennyiünket, élő és holt magyarokat! Végezetül! Nem az Őshazát kell keresnünk! (De azért ismerjük meg a tudósok, nyelvészek, régészek s néprajzosok eddigi kutatásait, eredményeit.) Ezt a mostani, megcsonkított, fenyegetett sorsú Hazát kell megismernünk, felemelnünk, becsülnünk és megvédenünk, magunknak s a Jövendőnek!

Tamási Áronnal szólva: „Mi végre vagyunk a világon?

Hogy valahol otthon legyünk benne!”

Ez a „valahol”, itt van a talpunk alatt! Magyarország! Fiatal Barátaim! Tudom, nem kevés, amit kértem Tőletek. De csak így, s csak ezért érdemes élni! Márpedig e Nemzetnek annyi hősi halottja volt, most hősi élőkre van szüksége! Hiszem, Ti azok lesztek!

Megfáradt, öreg, de szeretetet, hitet sugárzó karommal ölellek Benneteket!

(Sinkovics Imre utolsó üzenete. Elhangzott az óbudai Kőrösi Csoma Sándor Gimnáziumban)

(iratjel: SinkovicsImre-utolsouzenete)